

ved Nakskov og Maribo og mange andre Steder. Tager man dem som Helhed, er det dem ganske ligegyldigt, enten vi bestemme, at Sukkerfabrikkerne ved Indførselen af Sukker skulle svare 4 eller 5 Øre. Det kommer ganske ud paa eet, de have ikke Gnist af Fordel deraf. Svække vi Roesukkerfabrikkerne, saa de give mindre Overskud, saa tabe Roedyrkerne. Saaledes ligger nu en Gang Landet. Derfor er det saa aldeles ud i det blaa for de første 10 Aars Vedkommende at tale paa den Maade for disse Roedyrkere, som det ærede Medlem for Maribo gjorde. De ere bundne ved Kontrakt, de faa en fast Grundpris for deres Roer efter den engelske Notering, og derud over faa de, hvad Fabrikken kan give dem i Overskud, indtil Halvdelen, efter at der er givet 5 pCt. til Aktionærerne og lagt hen til Reservefond, givet Tantieme o. s. v. Jeg kan forstaa, at de ønske Overskuddet saa stort som muligt. Paa Verdensmarkedets Priser kunne de ikke rette, det gælder derfor for dem om, at Sukkerfabrikkerne kunne give Overskud, og derfor er deres Skæbne i de 10 Aar ubarmhertigt knyttet sammen med Fabrikernes. Men det ærede Medlem talte i modsat Retning, idet han udtalte, at det var om at gøre at skaffe Roedyrkerne Beskyttelse, saa fik det gaa med Raffinaderierne, som det vilde. Det ærede Medlem talte altsaa stik imod, hvad han egentlig mente at ville forsvare.

Jeg indrømmer, at vi beskære Fabrikkerne noget her. Jeg tror ikke, det er for meget, om jeg end vil indrømme, at det Forslag, der forelaa i Fjor, var nok saa gunstigt, maaske bedre, for Fabrikkerne end det, som foreligger i Aar, men jeg tror alligevel, at de kunne klare sig. Jeg agter i alt Fald ikke paa dette Tidspunkt at stille noget Ændringsforslag, som kan gribe ind i det foreliggende Forslag.

Se vi paa, hvordan Indførsel og Produktion af Sukker falde her i Landet, viser det sig, at vi i 1905 — jeg skal tage de 3 sidste Aar — have haft en Indførsel af fremmed Sukker af 45 Mill. Pund. Deraf falder 11 Mill. paa Farin og 29,350,000 Pd. paa Raasukker. Samme Aar blev der af indenlandsk Roesukker produceret 133 Mill. Pd. I 1906 blev der indført i alt 32,700,000 Pd., deraf af Farin 12 Mill. Pd. og af Raasukker 15,215,000 Pd. Samme Aar blev der af Roesukker her i Danmark produceret 131 Mill. Pd. I 1907 er der af fremmed Sukker indført 64,100,000 Pd. Deraf falder 11,160,000 Pd. paa Farin, 48,185,000 paa Raasukker, og der er pro-

duceret 100 Mill. Pd. indenlandsk Roesukker.

Vi se altsaa, at naar vi gaa over til at beskære Roesukkerfabrikkerne, saaledes at de skulle svare mere af deres Indførsel af Sukker, som det nu er sket her — det er sat op fra i Fjor til i Aar fra 5,2 til 5,9 — svække vi Roesukkerfabrikkerne paa det Punkt, og det skader Roedyrkerne. Følgelig give vi Fabrikkerne noget paa et andet Punkt ved at lade dem svare mindre i indenlandsk Afgift. Naar de skulle have indført en saa stor Del, som de have indført sidste Aar, 48 Mill. Pd. fremmed Raasukker — lad nu ogsaa Raffinaderiet i Larsbjørnsstræde have behandlet de ca. 10 Mill. Pd., saa er det dog ca. 40 eller nogle og tredive Mill. Pd., som ere behandlede af De danske Sukkerfabrikker — og de skulle til at give mere for det, bliver følgelig deres Fortjeneste mindre, og følgelig faa Roedyrkerne mindre. Det er det, jeg gerne vil have banket saaledes ind i det ærede Medlems Hoved, at han ikke skal kunne rejse hjem og forklare sine Vælgere, at han har gavnet dem, thi ved sit Arbejde, har han ikke gjort dem Gnist af Gavn — ikke Gnist.

Vende vi os derimod til de Roedyrkere, som ikke ere bundne ved Kontrakt — og det gælder jo en Del af dem; saa vidt jeg kan se, er der ved Nykøbing Fabrikken 4,600 Tdr. Land, hvor der dyrkes Sukkerroer, og det samlede Areal, hvorpaa der dyrkes Sukkerroer, er 23,000 Tdr. Land — saa har det ærede Medlem Ret, der kan han sige, at jo større Beskyttelsen er, des mere Gavn kunne de have af den. Det ærede Medlem maa for mig have, hvilken Anskuelse han vil om, at vi skulle beskytte den danske Sukkerroedyrkning saaledes, at det kan blive en lønnende og stor Industri. Det ærede Medlem maa anføre alle de Argumenter, han vil, til Gunst for Beskyttelsen, men det maa staa for det ærede Medlems Regning. Jeg, og jeg haaber Flertallet i denne Sal, er imod Beskyttelse i Almindelighed og imod Landbrugsbeskyttelse i Særdeleshed. Der er ikke mindste Anledning til, at vi for Fremtiden skulde opretholde, værne om og beskytte Sukkerroedyrkingen mere end en hel Mængde andre Ting. Nu have de altsaa her faaet nogen Beskyttelse, men den virker i Virkeligheden ikke som en Beskyttelse for Roedyrkerne, men som en Beskyttelse for hele Sukkervirksomheden, ligesaa godt for Raffinaderierne som for Roedyrkerne. Jeg kan ikke se, at der er